

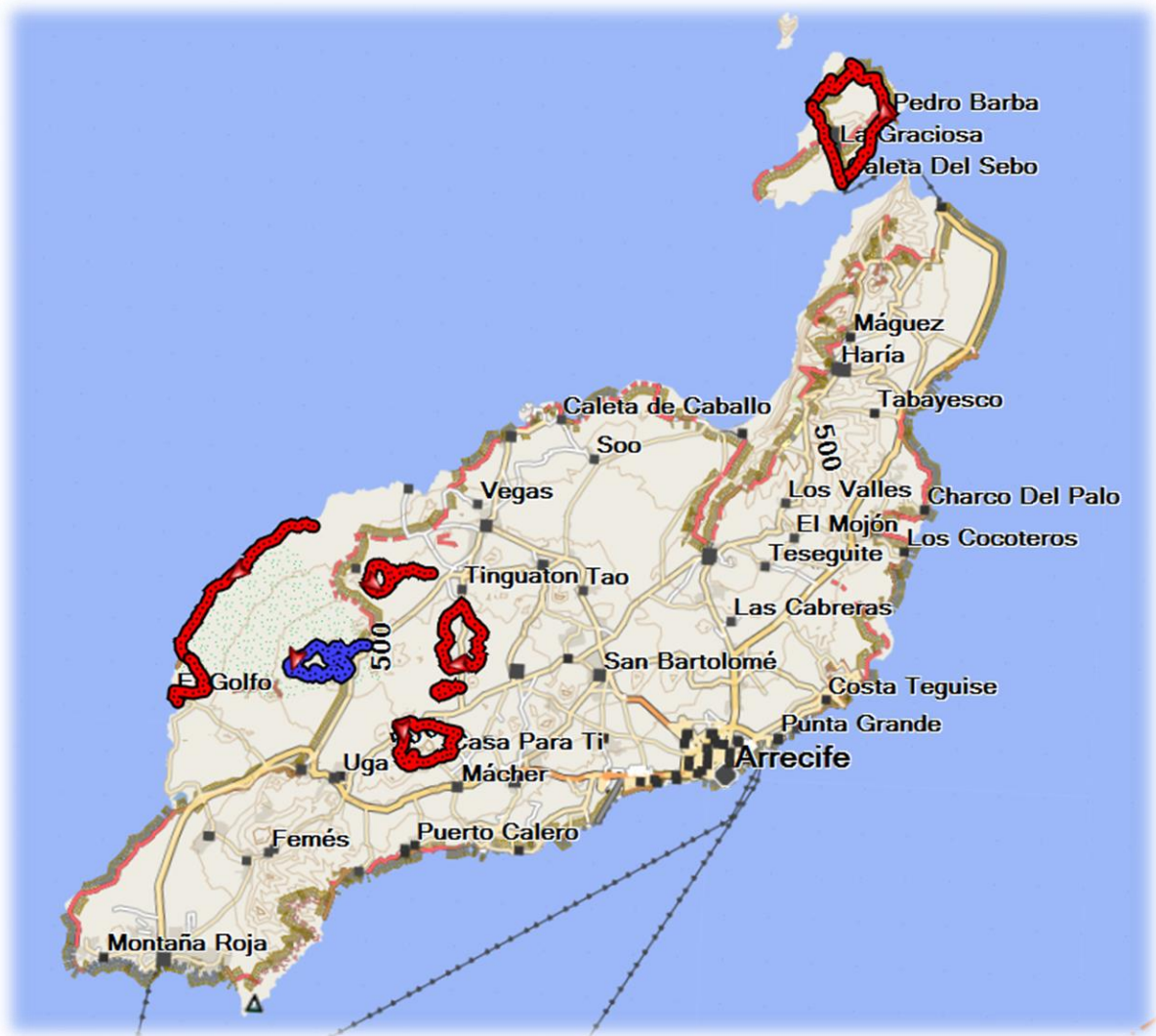
LANZAROTE

ZUIDERHUIS
FEBRUARI 2019

LANZAROTE LEKKER EXCENTRIEK

Rood geaderde kraters en lavabergen, een eigenzinnige kunstenaar die overal sporen nalaat en de zon die 8 uur per dag schijnt. Op dit rustige Canarische eiland staat een wandelvakantie in de winter garant voor een surrealistische ervaring. Hieronder een overzichtskaartje van de wandelingen die we gedaan hebben. De rode routes zijn de wandelingen die we gedaan hebben op Lanzarote en haar zustereiland La Graciosa. De blauwe route is de busrit door het Nationaal Park.

DEELNEMERS

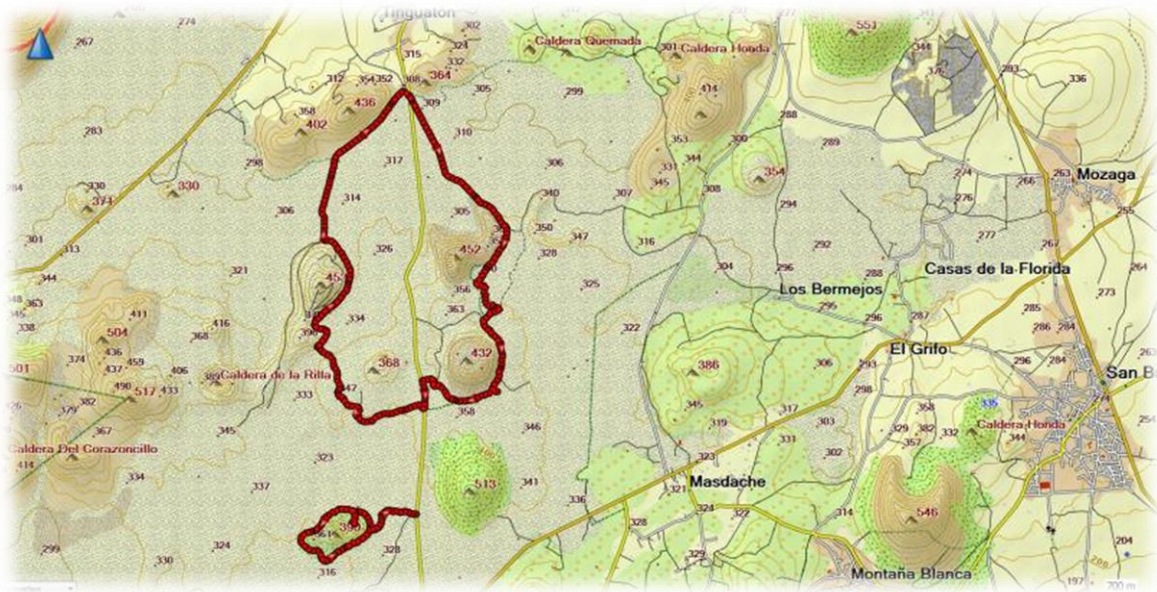

Van links naar rechts : Katrien (Torhout), Ingrid (Arendonk), Carla (Gent), Maria en haar echtgenoot Ludo (Melsele), Greta (Brugge), Francis (Brecht), Ludwig (Merchtem) en Michel (Meeuwen-Gruitrode).

Zondag 17 februari 2019

- Wandeling : De vulkaanbergen van Mancha Blanca en Caldera de los Cuervos
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

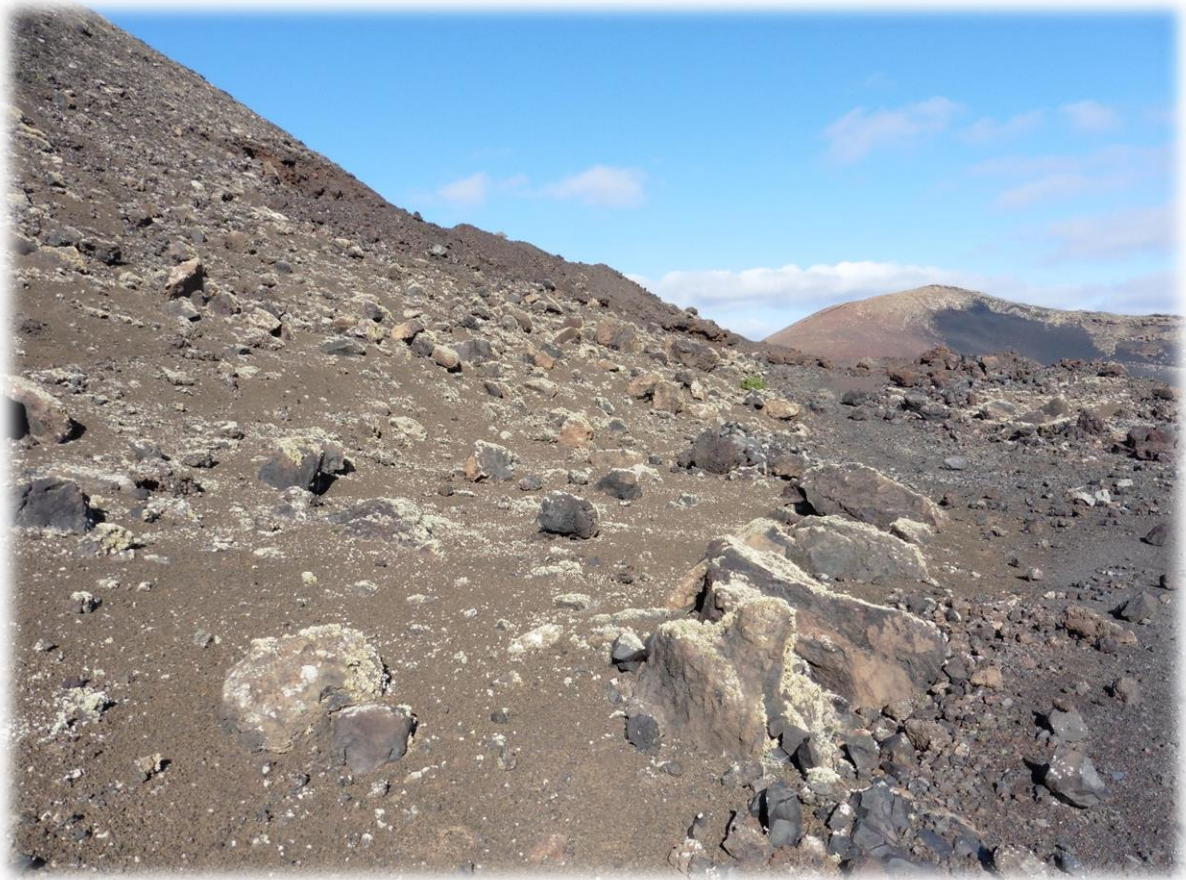
Vandaag doen we een pittoreske wandeling tussen de kraters en de calderas ten zuiden van Mancha Blanca.

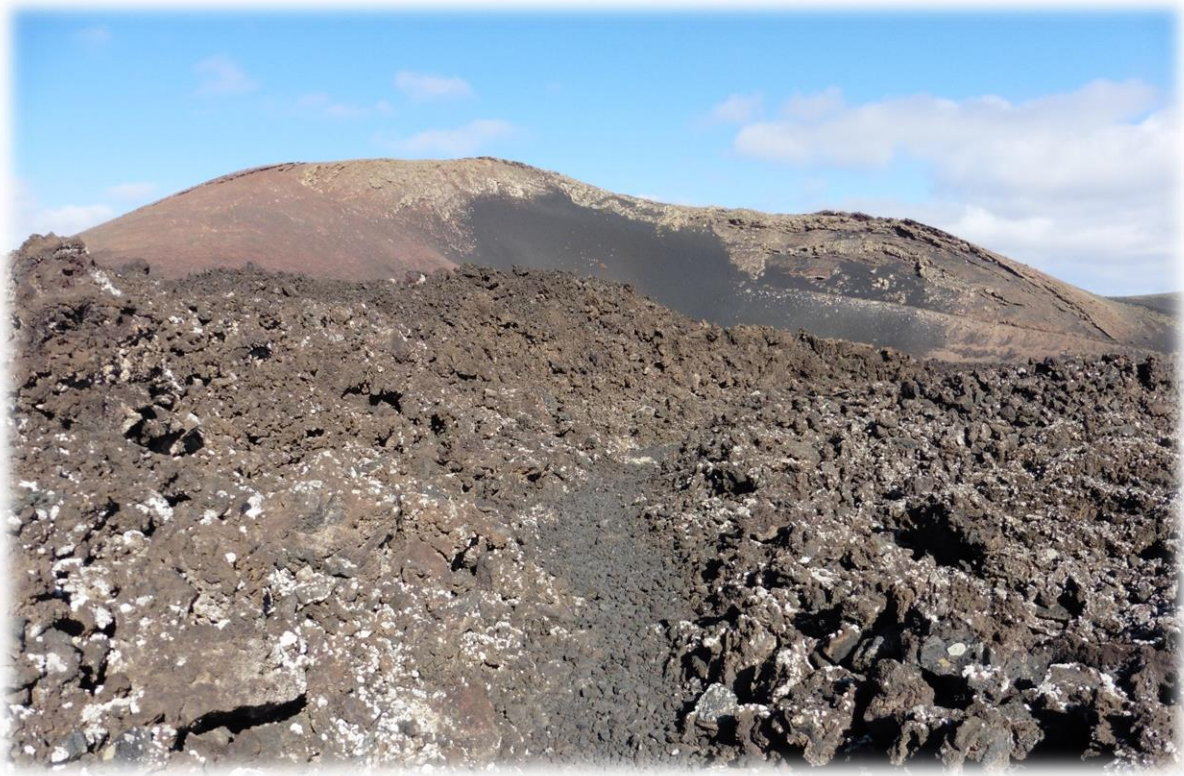
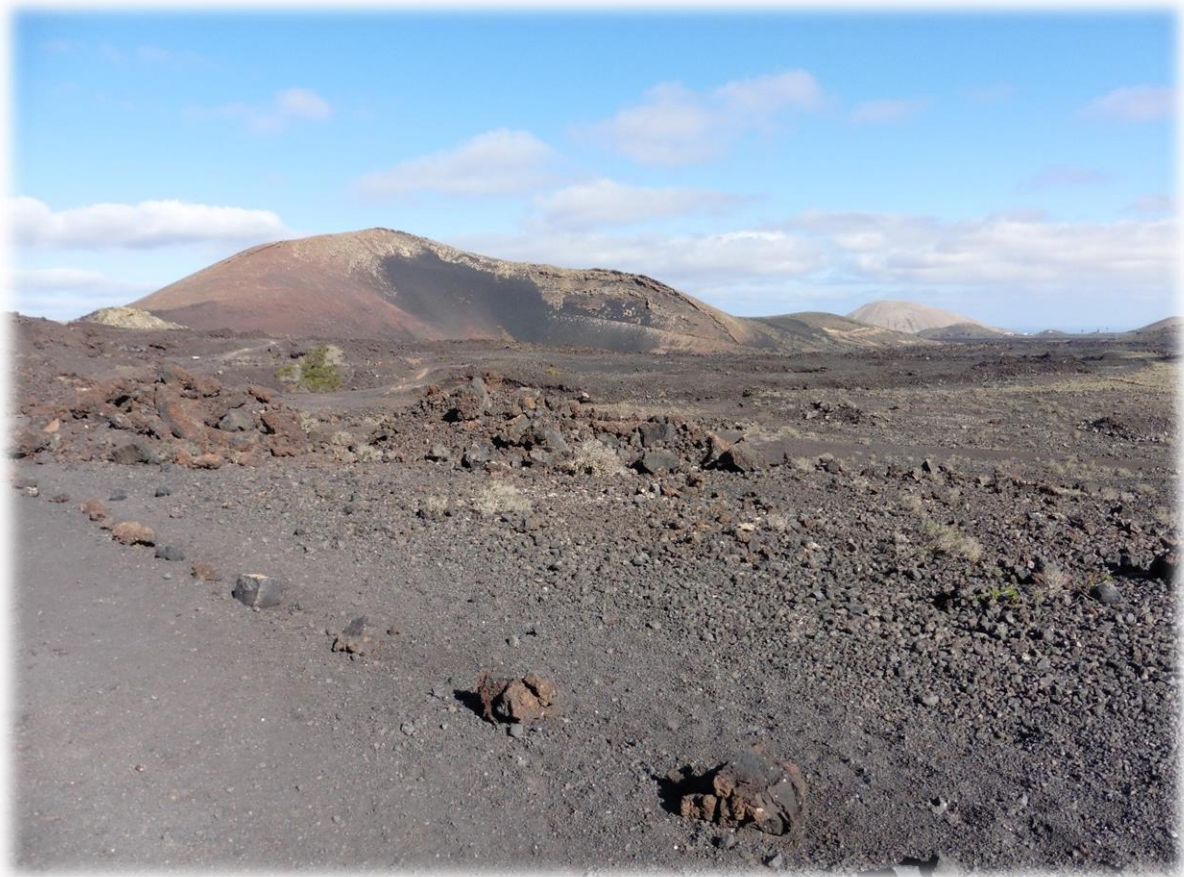

Op onze wandeling ligt er een lava- of een vulkanische bom. Dat is een groot brokstuk dat bij een vulkaanuitbarsting de lucht in geslingerd is, en/of door een lahar of lava meegenomen is. Na stolling of sedimentatie zal een vulkanische bom deel uitmaken van een pyroclastisch gesteente. Soms is in het gesteente een duidelijke structuur van een inslagkrater om de bom

heen te ontdekken, maar dit hoeft niet altijd het geval te zijn. Een bom kan na zijn eerste inslag ook weggrollen, of zelfs stuiteren, als het oppervlaktegesteente elastisch genoeg is.

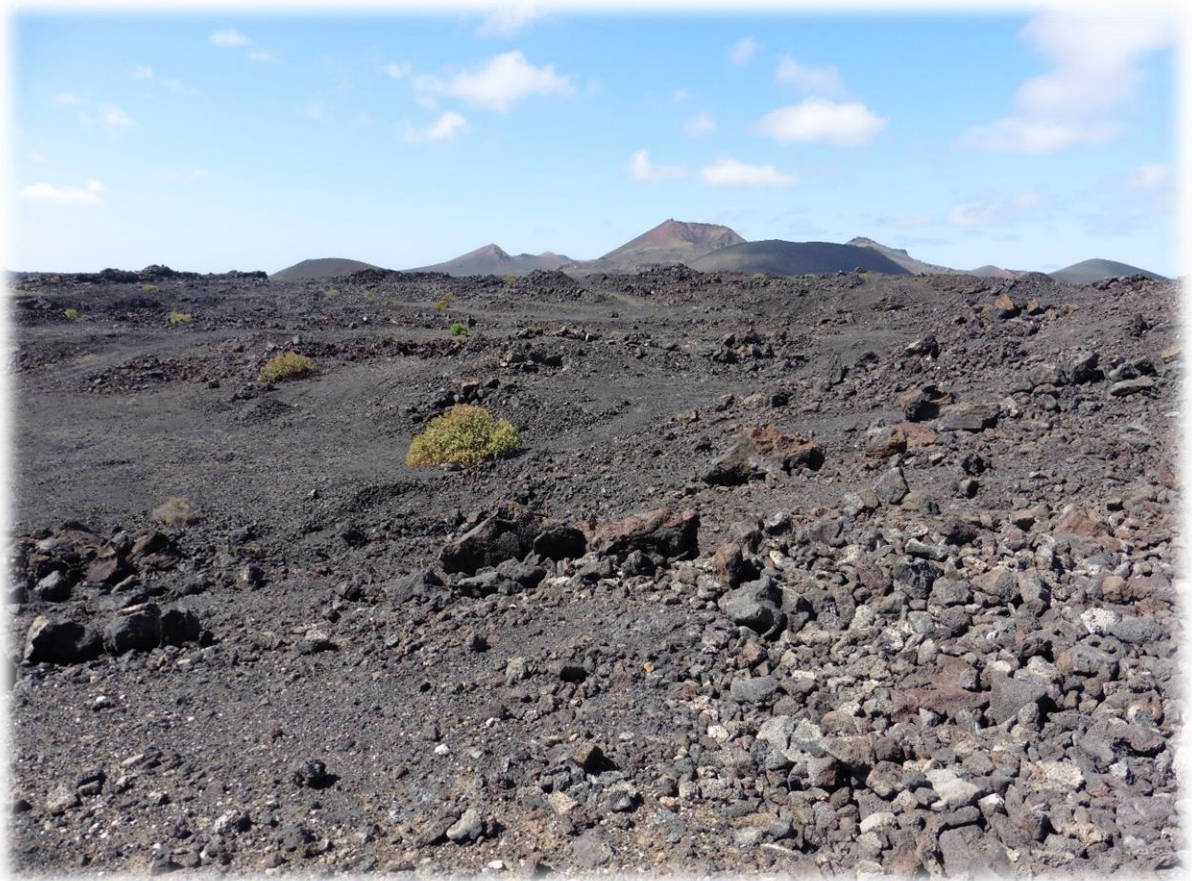
Lanzarote kan en wil zijn vulkanische oorsprong niet verbergen. Het eiland ziet dan overwegend ook zwart en heeft weinig plantengroei. Het lijkt wat op een maanlandschap.

Bijna de helft van het landschap van Lanzarote is beschermd natuurgebied en in 1993 werd Lanzarote als eerste eiland ter wereld in zijn geheel door de UNESCO uitgeroepen tot biosfeerreservaat.

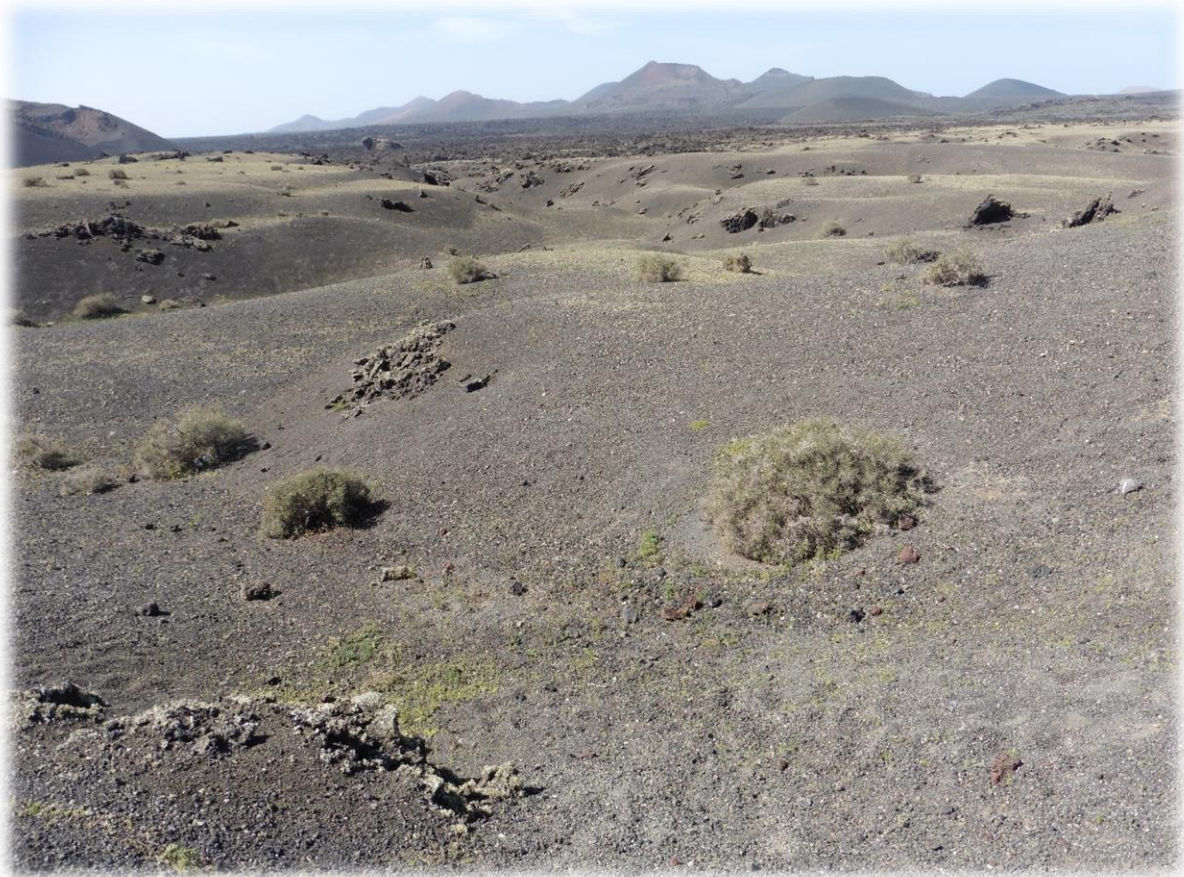
Hier was ooit het centrum van het dorp Timanfaya. Dit dorp werd het eerst bedolven onder de lava tijdens de zesjarige erupties van 1730 tot 1736.

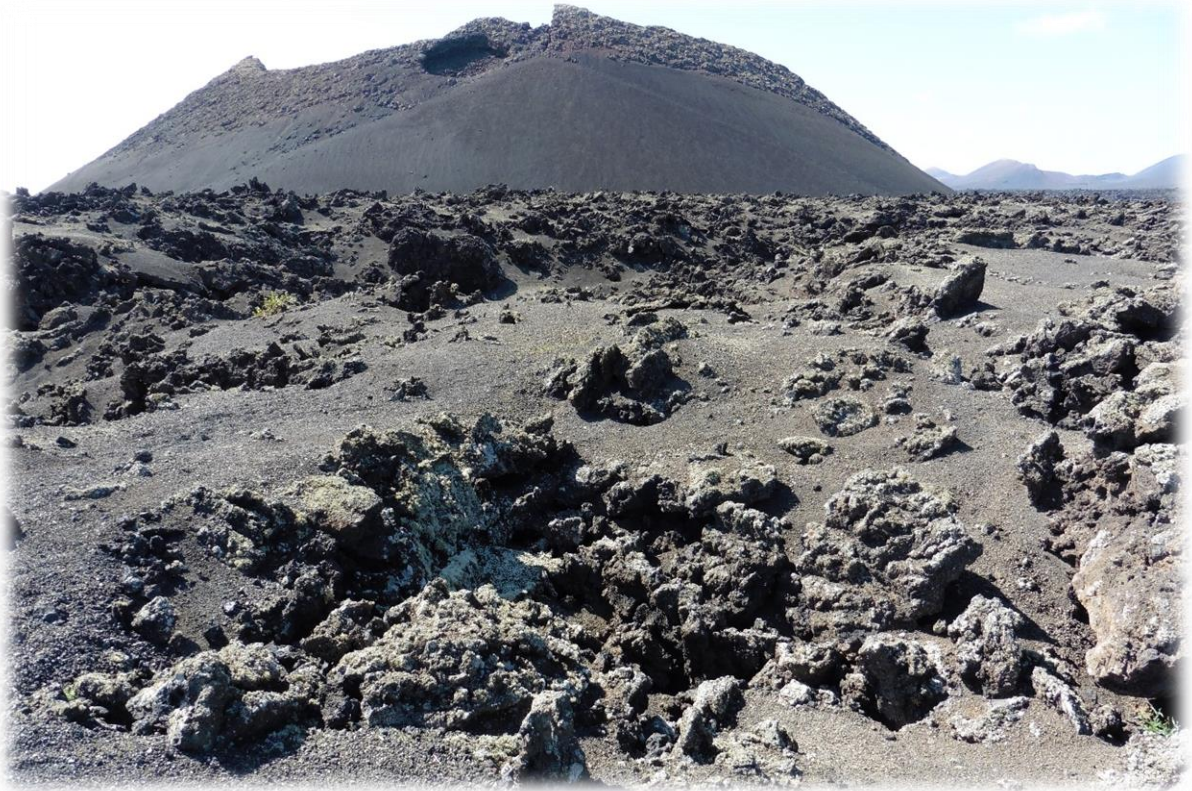
We zijn gisteren aangekomen in het poepchique hotel Barcelo. We hebben allemaal een jacuzzi op de kamer en er staat een gekoelde fles cava en een chocoladekorf in elke kamer.

Het is al voor de vierde keer dat ik met een groep van het Zuiderhuis logeer in dit hotel. Evenwel is er nu een nieuwe manager die mij even apart riep. Zij stelde zich voor en gaf mij meteen haar kaartje met al haar gegevens.

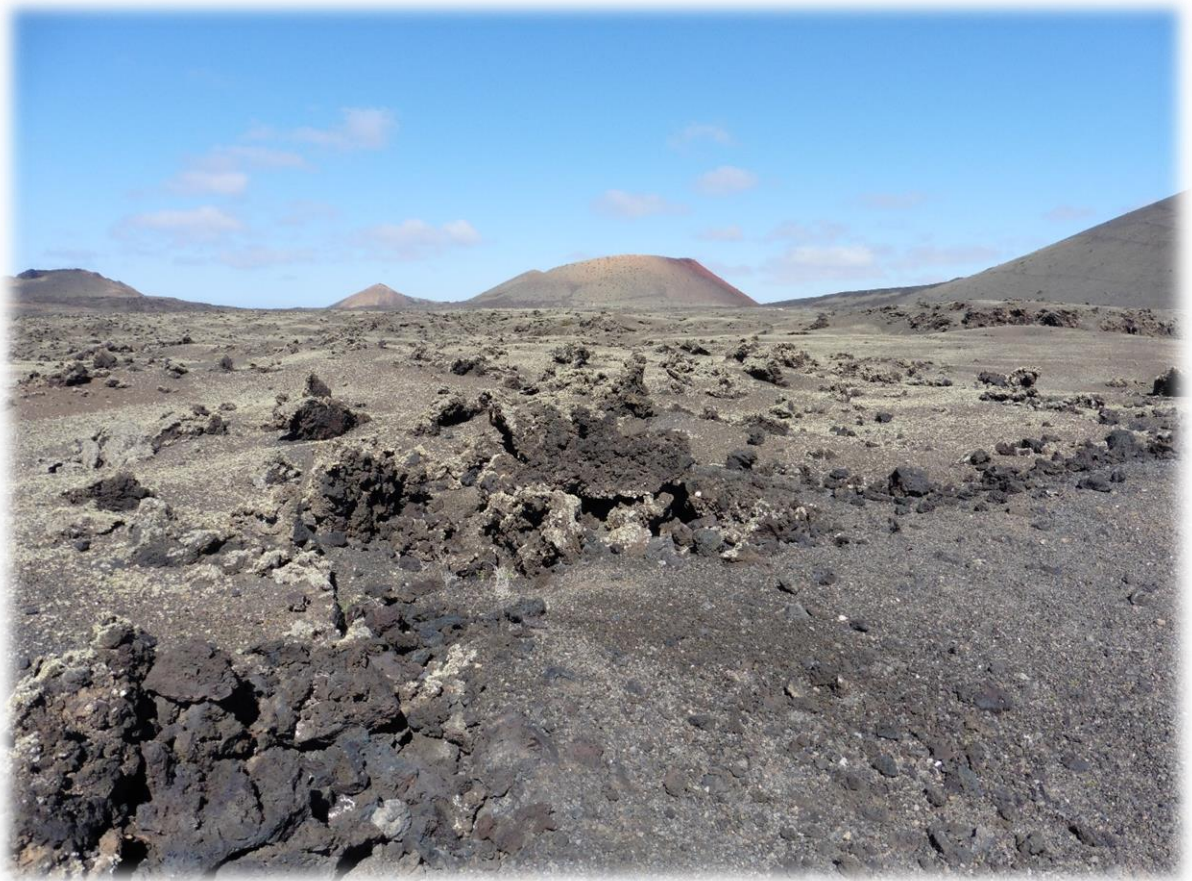
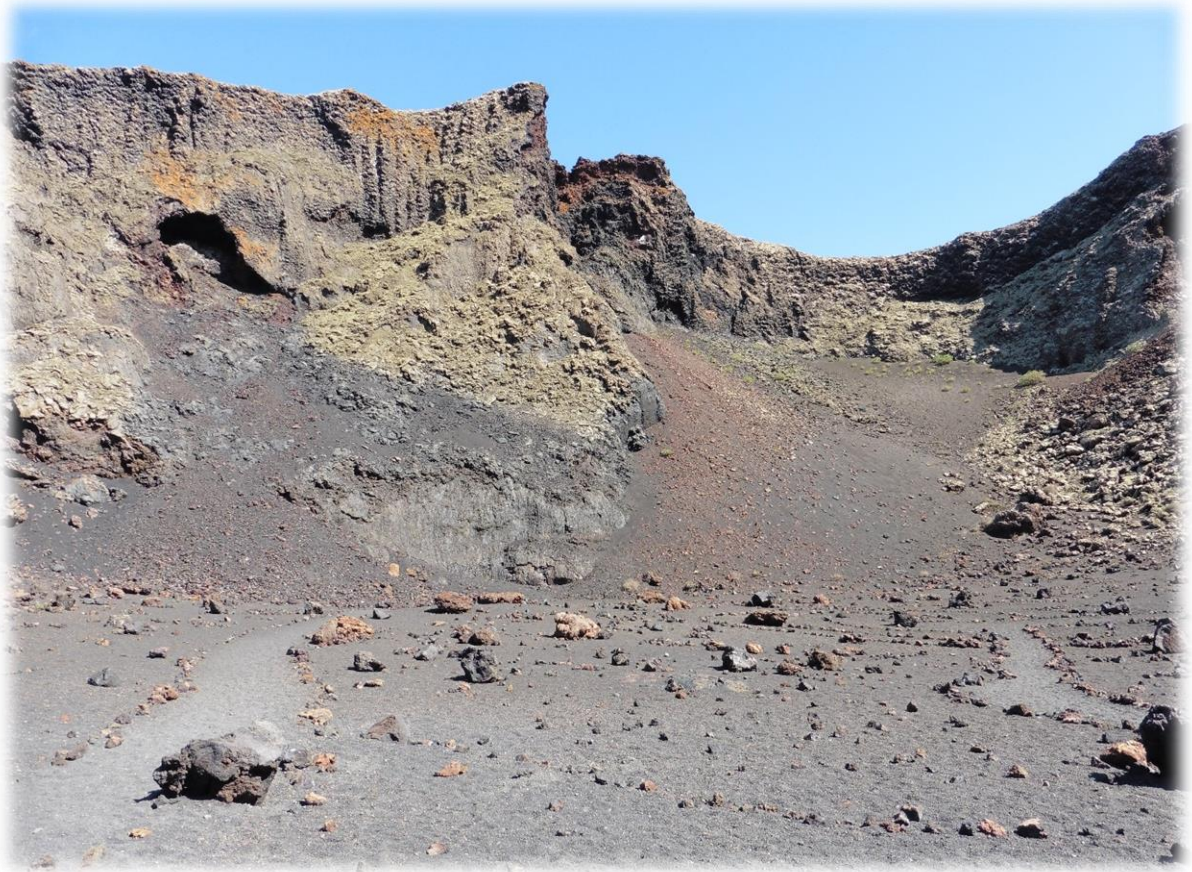
Onze tweede wandeling vandaag leidt ons naar het binnenste van de Caldera de los Cuervos. Doordat de krater is opengescheurd dient men de krater niet te beklimmen maar kan men er gewoon inwandelen.

De Caldera de los Cuervos (raaf) ontstond net als deze tijdens de zesjarige uitbarstingsfase die duurde van 1730 tot 1736. Hier en daar kan je in deze krater een groene halfedelsteen,

olivijn, zien. Dit half edelgesteente treft men overal aan op het eiland, vooral onder het brosse oppervlak. Het half edelgesteente heeft nagenoeg geen waarde.

Voor we terugrijden naar ons hotel brengen we een bezoekje aan het kerkje van Mancha Blanca. Ieder jaar op 15 september vindt hier een grote bedevaart plaats ter ere van de eilandheilige Virgen de los Volcanes. Tijdens de laatste uitbarsting van de vulkaan zou de zwarte Madonna de lavastroom vlak voor het dorp hebben tegengehouden met haar cape. Uit dankbaarheid hebben de inwoners van Mancha Blanca voor hun beschermheilige een kerk gebouwd. Rond de kerk ligt uiteraard het einde van de lavastroom

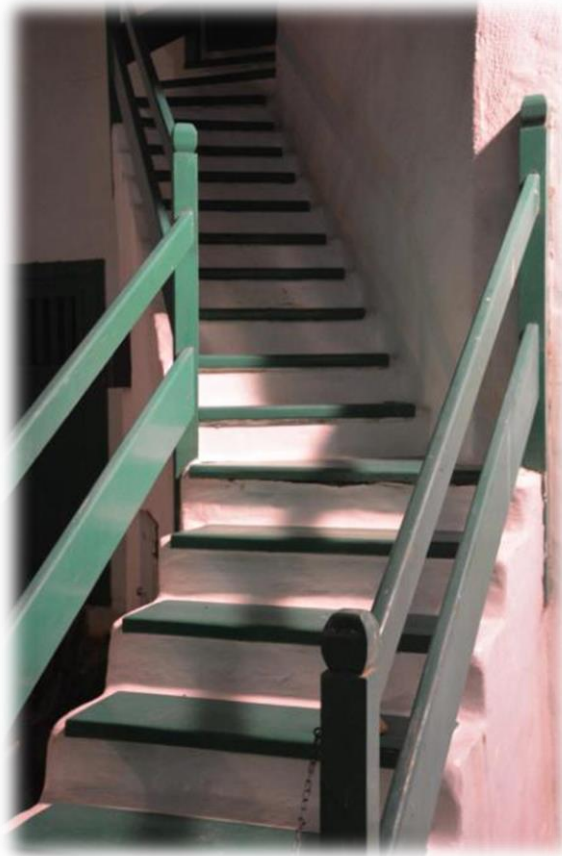

Op weg naar het hotel houden we even halt bij het Monumento Al Campesino, een gedenkteken gewijd aan de boeren van het eiland. Het 15 meter hoge beeld is ook door César Manrique gemaakt. Hij heeft het gemaakt van oude watertanks van vissersboten. Het kunstwerk staat tevens op het geografische middelpunt van het eiland en stelt een boer met zijn ezel en dromedaris voor.

's Avonds brengen we nog een bezoek aan het gezellige centrum van Costa Teguisse. Het centrum ligt slechts een paar honderd meter van ons hotel. Er heerst een gezellige drukte maar het is er niet overdruk.

Maandag 18 februari 2019

- Wandeling : Langs de droomstranden van La Graciosa
- Gebied : Het eiland La Graciosa
- Afstand : 18 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

We nemen de ferry met de haaiantanden, van 10.00 uur. Deze brengt ons, na een half uurtje varen, naar het zustereiland van Lanzarote, La Graciosa.

La Graciosa is een van de kleinere Spaanse eilanden in de eilandengroep van de Canarische Eilanden. La Graciosa ligt ongeveer twee km ten noorden van Lanzarote en wordt gescheiden door de zeestraat El Rio.

Ondanks het mooi weer is en er weinig wind is zijn er toch hoge golven waardoor we van hier naar daar geslingerd worden. Samen met Katrien stond ik buiten op het voordek maar al na enkele minuten hielden we het daar voor bekeken en gingen we binnen zitten.

Op La Graciosa zijn er geen geasfalteerde wegen, geen verkeersborden of geen verkeerslichten. Er rijden dan ook maar weinig auto's op het eiland.

Ondanks het feit dat men geen massatoerisme wenst op het eiland, is toerisme de belangrijkste bron van inkomsten, vooral dan door de dagtoeristen. Er zijn slechts enkele families die leven van de visvangst, voornamelijk de vangst van tonijn en van inktvis.

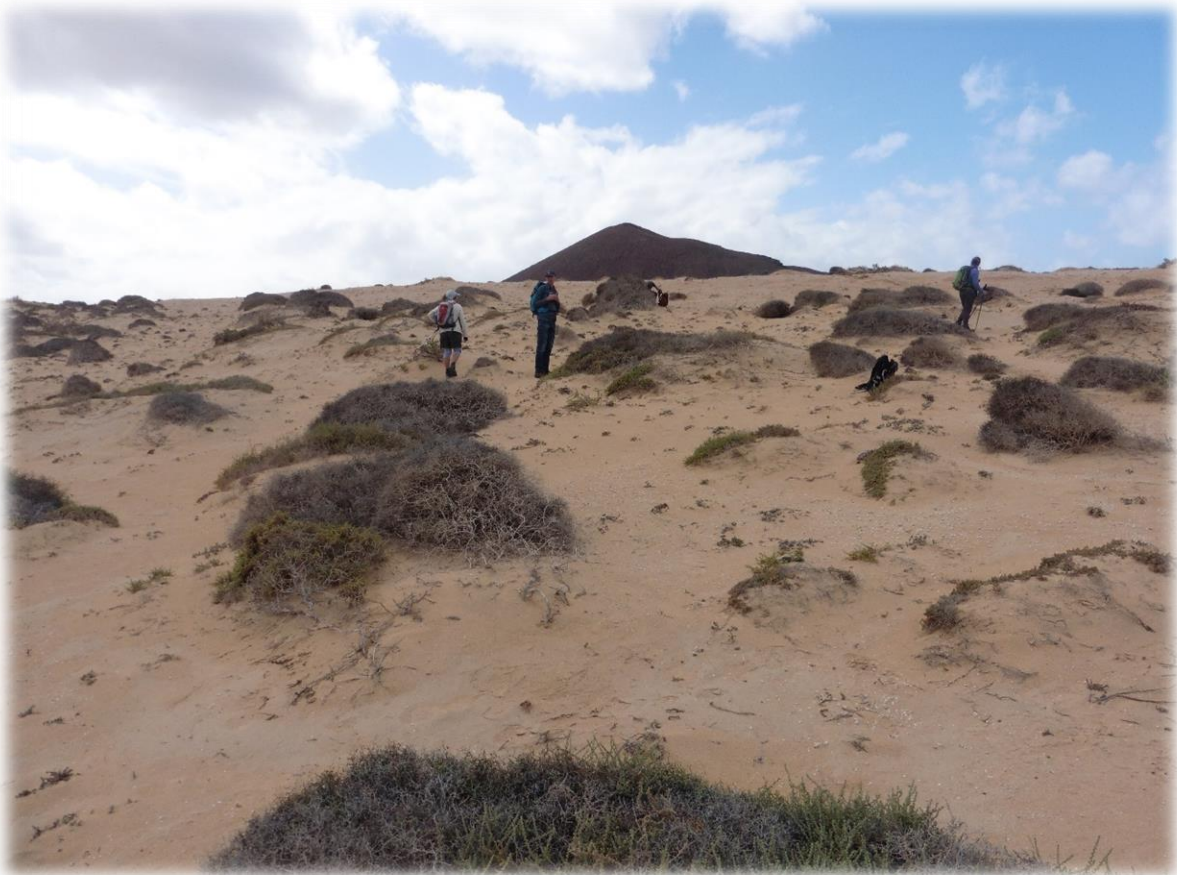
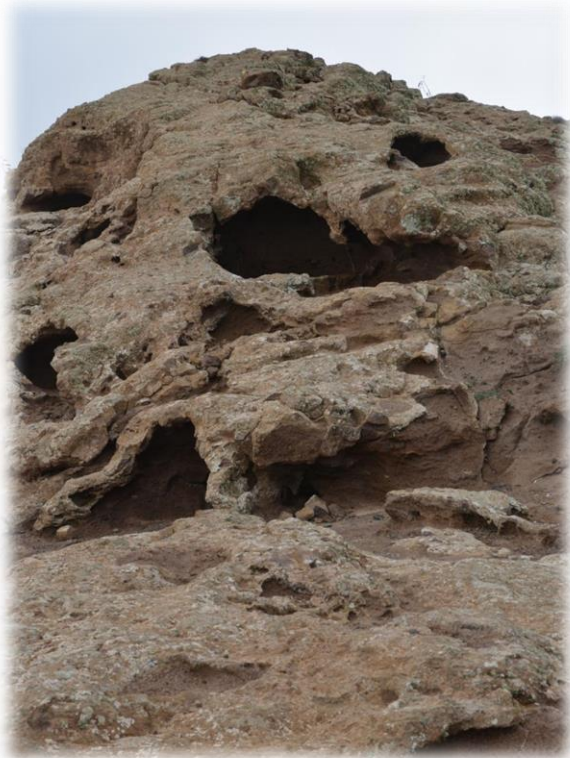
La Graciosa telt slechts één dorp, Caleta del Sebo. Dit dorp ligt aan het zuidelijke puntje van het eiland. Aan de oostelijke zijde van het eiland ligt er ook nog een klein gehucht, Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba).

Het eiland telt slecht 700 inwoners die er zelf voor gekozen hebben om het massatoerisme weg te houden van het eiland. Er zijn dan ook geen hotels enkel een paar gastenkamers en een klein pensionnetje.

Caleta del Sebo is de 'hoofdstad' van La Graciosa, een soort kruising tussen een wildweststadje en een Noord-Afrikaans dorp. De naam van Caleta del Sebo, letterlijk 'kreek van het vet' verwijst naar het walvisvet dat er vroeger gevonden werd.

Het zeeleven in de archipel is mede dankzij een visverbod rond de onbewoonde eilandjes ongekend rijk, een paradijs voor duikers. Op het land leven hagedissen en broeden grote

kolonies kneuen, verschillende soorten stormvogels en pijlstormvogels en een paar paartjes bedreigde Houbara trapganzen. Deze vogels profiteren volop van de omliggende visgronden. Ook roofvogels voelen zich er thuis zoals valken, uilen, visarenden en de Egyptische gier.

Op La Graciosa kom je weinig wandelaars tegen, nochtans kan je er prachtige wandelingen maken.

Het eiland bestaat bijna volledig uit wit zand dat is overgewaaid uit de Sahara, gemengd met vulkaanstrand. La Graciosa heeft een haven met jachthaven, bars, restaurants en een supermarkt. Verder is er nog een postkantoor, en een basis- en middelbare school.

Op La Graciosa zijn geen natuurlijke bronnen van water. Een tankschip zorgt dan ook voor drinkbaar water afkomstig van de ontziltingsinstallatie van Lanzarote. De Canarische archipel mag zich wereldpionier noemen inzake ontzilting van zeewater. Daar werd de techniek voor het eerst toegepast op grote schaal. Lanzarote beschikte reeds over een ontziltingsinstallatie in 1964.

Het gehucht Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba) bestaat uit een kleine groep mooi ingerichte huizen. Het zijn vooral vakantiehuizen van rijke families uit Spanje en uit Tenerife. De tuintjes van deze huizen zijn allemaal goed onderhouden door de inwoners van La Graciosa die op die manier iets bijverdienen.

We eten op een prachtige locatie, op het plaatsje Los arcos.

Op deze plaats zijn er een aantal natuurlijke bruggen uit lava. Onnodig te zeggen dat men deze natuurlijke bruggen niet mag betreden, dat is levensgevaarlijk.

Los Arcos is een ruige plek, zeer weinig bezocht, waar de bezoeker geniet van de natuur in zijn meest ongerepte staat. De witte zandduinen omringen het strand en de golven strelen de zwarte rotsen van de kust. Hier vormt de vulkanische kustlijn enkele grillige en verrassende natuurlijke bogen van basaltsteen van enkele meters hoogte.

De dappersten onder ons beklimmen Montaña Bermeja waarvan de top zich bevindt op 152 m boven de zeespiegel. Op de top staan drie stenen beelden.

Ten noorden van La Graciosa liggen nog enkele onbewoonde eilandjes, rechts Montaña Clara en links Alegranza. Beide eilandjes zijn natuurpark en mogen niet betreden worden omdat er heel wat zeevogels leven. Verder heb je nog Roque del Oeste en Roque del Este, op de kaart 2 speldenprikjes groot.

Voor de zesde keer kom ik op La Graciosa. Ik heb nog maar één keer de kerk toegankelijk geweten. Ook nu was ze gesloten. De foto's hierboven zijn dus van een eerdere reis. Wat de inrichting betreft verwijst alles naar het vissersleven.

Onderweg maken we nog een stop aan Mirador Del Rio. De belangrijkste kunstenaar/architect op Lanzarote was César Manrique. Mirador del Rio is onder andere door hem ontworpen.

Het gebouw is geheel ontworpen uit lavasteen zelfs de bankjes waar je op zit. De cafetaria heeft twee ramen, die er uitzien als twee ogen, om naar de omgeving te kijken.

Er gebeuren heel rare dingen op mijn kamer. Gisteren lag er een beertje op mijn bed. Nadat ik gedoucht had werd er op de deur geklopt en stond er een ijsemmer voor de deur met een fles champagne in. Toen ik vandaag op de kamer kwam lag er een hartvormig doosje met hartvormige snoepjes erin op het bed en een spuitbusje met verfrissend water. Ik vertelde dit aan de tafel aan de groep, want ik dacht dat iedereen dat had gekregen, maar dat bleek niet zo te zijn. Toen ik na het eten terug op de kamer kwam lag er naast het bed een matje met een paar pantoffeltjes, een flesje cava en een pakje met massageolie met muntsmaak. Het bed lag nu tevens open gesperd! Ik begin mij ongemakkelijk te voelen, ik weet niet wat ik er moet van denken.